

TRANSLATION

Niko Lortkipanidze

I Am Ashamed (1909)

Translated from Georgian to English by **Eter Churadze**

**While pain and guilt still linger here below,
Blindness and numbness – these please leave me alone.
Then do not wake me, keep your voices low.
Michelangelo***

I am ashamed!

When the sun hurls its rays into my room and calls me to live, bask in the sun, be enlightened and illuminated, the shame burns me, I cover myself with a blanket and I hide from the ambassador of truth.

I look at the poplar: as an arrow lofted upwards, up and up. I, exhausted by shame, wish to hide in an abyss, not to offend a free plant.

When a falcon glides as lightning in the air, when a swallow tends its nestlings and sings to them, speaks to them, my saliva dries up and my tongue sticks to my palate.

I read “The Book of Genesis.” I am enchanted by the ferocious strength of its heroes, the depth of feelings of these human beings, the loftiness of their minds, and the appeal of their portrayal.

Each line barbs me with a sting of shame. I drink the brimming chalice of shame for the last time.

I envision Judith as she beheads Holofernes; I imagine the young David as he pitches a stone with his sling. I bow my head. I gently fold up “The Book of Genesis” with great reverence and with my hands raised, I put it far, far away.

Radiant Hannibal and Garibaldi appear vividly in my dreams. From above, they look down on their homeland with hatred, derision... I cower, shrink, and disappear into the crowd, ashamed!

Sleep is sweet. Sweeter is to be made of stone when in disgrace and when your name is tarnished. To see nothing, to feel nothing, that is my bliss. So, do not wake me. Speak softly.

I am ashamed!

*This is allegedly a well-known English translation of Michelangelo Buonarroti’s verse; however, the attribution of this poem to Michelangelo is debated among scholars

მრცხვენია (1909)

ტკბილია ძილი. უტკბესია გაქვავება ჟამსა საძრახსა და სახელის გატეხისას. არაფერი დავინახო, არაფერი ვიგრძნო – აი ჩემი ნეტარება. მაშ, ნუ მალვიძებ, წყნარად ილაპარაკე.

მიქელანჯელო

მრცხვენია!

როცა მზე შემოსვრის სხივებს ოთახში და მეძახის, იცოცხლე, დასტკბი, განათლდი და გაანათეო, მე სირცხვილი მწვავს, საბანს გადავიფარებ თავზე და ვემალები ჭემმარიტების ელჩს.

შევხედავ ალვის ხეს: ისარივით შეტყორცნილა ზემოთ, სულ ზემოთ. მე, სირცხვილით დაუძღურებელს, მინდა ქვესკნელში ჩავძვრე, რომ არ შეურაცხყო თავისუფალი მცენარე.

როცა შევარდენი ელვასავით დასრიალობს ჰაერში, როცა მერცხალი მიუჯდება თავის ბარტყებს და უჭიკჭიკებს, ელაპარაკება, მე სირცხვილი მიშრობს ნერწყვს და ენა ეკვრება სასას.

კვითხულობ „დაბადებას“; მოჯადოებული ვარ ზეკაცთა მრისხანე სიძლიერით, ადამიანთა გრძნობის სიღრმით, გონების სიმაღლით, აღწერილობის სიმშვენიერით. ყოველი სტრიქონი სირცხვილის ნემტარივით მჩხვლეთს. უკანასკნელად შევვამ მთელ ფილას სირცხვილისას – წარმოვიდგენ ივდითს, როცა ოლომფრეს თავსა ჰკვეთს, დავინახავ პატარა ჭაბუკს დავითს, როცა შურდულს ესროდა გოლიათს. თავსა ვხრი. ნელა, მოწიწებით შევკვე „დაბადებას“ და ხელთაპყრობილი წავიღებ შორს, შორს. თვალთა წინ, სიზმარშია კი გარკვევით, ჰაერში გაიქროლებენ სხივფენილნი ჰანიბალი, გარიბალდი. ზიზღით, დაცინვით გადმოჰხედვენ სამშობლო მხარეს . მე ვიკუმშები, ვპატარავდები და დარცხვენილი ბრბოში ვიმალები!

ტკბილია ძილი. უტკბესია გაქვავება ჟამსა საძრახსა და სახელის გატეხისას.

არაფერი დავინახო, არ ვიგრძნო – აი, ჩემი ნეტარება. მაშ, ნუ მალვიძებ. წყნარად ილაპარაკე.

მრცხვენია!